

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VII K 734/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	E. K.	zgodnie z pkt I i II aktu oskarżenia (w przypadku czynu II z uwagi na cofnięcie wniosku o ściganie odstąpiono od pisania stanu faktycznego co do tego zachowania oskarżonego)	

Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżony E. K. jest znajomym pokrzywdzonej M. B.. 23 marca 2021 r. zatelefonował do niej i poprosił o spotkanie. Pokrzywdzona wyznaczyła miejsce spotkania na parkingu pod sklepem (...) w P. przy ul. (...). Oskarżony wcześniej narzucił się jej. Na miejsce przyjechała samochodem. Pokrzywdzona nie wysiadła z samochodu. Oskarżony był natarczywy, domagał się, aby pokrzywdzona wysiadła z samochodu i z nim rozmawiała. M. B. nie chciała tego zrobić, rozmawiała z oskarżonym przez okno w samochodzie w drzwiach pasażera. Oskarżony zdenerwował się odmową i zabrał z fotela pasażera rozpiętą torebkę M. B. i poszedł z nią w kierunku sklepu. Po drodze na parkingu z torebki tej wypadło etui z dokumentami pokrzywdzonej: dowodem osobistym na nazwisko pokrzywdzonej M. B., kartami bankomatowymi banku (...) i (...), prawem jazdy (...) i dowodem rejestracyjnym pojazdu B. o nr rej (...). Oskarżony, ani pokrzywdzona nie zauważyli tego. M. B. wyszła za oskarżonym żądając zwrotu torebki, oskarżony nie reagował i</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego E. K.</p>	<p>195v-196</p>	

<p>wysypał zawartość torebki do kosza na śmieci. Pokrzywdzona odzyskała torebkę i wyjęła większość przedmiotów z pojemnika na śmieci. Oskarżony stał wtedy na parkingu. Wówczas podszedł do oskarżonego nieustalony mężczyzna, który znalazł etui z dokumentami należącymi do M. B. myśląc, że oskarżony jest "jej mężczyzną". Kiedy pokrzywdzona zorientowała się o co chodzi, wołała do oskarżonego prosząc o zwrot dokumentów. Oskarżony nie zareagował i oddalił się sprzed sklepu. Pokrzywdzona od razu napisała do oskarżonego sms żądając zwrotu dokumentów, na co odpowiedział, że może przyjechać do niego po dokumenty do Ł..</p>			
<p>zeznania świadka M. B.</p>	<p>196v-197</p>		
<p>nagranie z monitoringu</p>	<p>k. 23</p>		
<p>W dniu 4 kwietnia 2021 r. do M. B. napisała za pośrednictwem komunikatora M. koleżanka oskarżonego A. G. (1), która poinformowała ją, że oskarżony pozostawił u niej etui z dokumentami. Proponowała, żeby pokrzywdzona przyjechała po te dokumenty do jej mieszkania do Ł.. Pokrzywdzona nie przystała na to i</p>	<p>zeznania świadka M. B.</p>	<p>195v-196</p>	

<p>żądała, aby A. G. (1) odesłała jej dokumenty pocztą lub zanosła na najbliższy komisariat Policji. Kobiety nie doszły do porozumienia. Pokrzywdzona poinformowała o rozmowie z A. P., która wezwała w/w na przesłuchanie w charakterze świadka. W czasie przesłuchania A. G. (1) oddała policjantom etui z kompletem dokumentów pokrzywdzonej.</p>			
<p>zeznania świadka A. G. (1)</p>	<p>197, 65</p>		
<p>protokół zatrzymania rzeczy</p>	<p>62-54</p>		
<p>wydruki korespondencji</p>	<p>26-36</p>		
<p>Na etapie sądowym odbyła się mediacja pomiędzy pokrzywdzoną, a oskarżonym. W/w doszli do porozumienia, oskarżony przeprosił pokrzywdzoną zapewnił, że takie sytuacje nie zdarzą się w przyszłości, zapłacił pokrzywdzonej zadośćuczynienie za krzywdę w kwocie 500 zł. Pokrzywdzona przyjęła przeprosiny oskarżonego, cofnęła wniosek o ściganie E. K. z czyn I i wносиła o warunkowe umorzenie postępowania co do czynu II. Stanowisko to podtrzymała przed sądem.</p>	<p>ugoda mediacyjna</p>	<p>180</p>	

1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	wyjaśnienia oskarżonego E. K.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego z postępowania sądowego, albowiem są zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadka M. B., a także nagraniem z monitoringu.	
zeznania M. B.	Brak było podstaw do kwestionowania zeznań pokrzywdzonej. Były one konsekwentne i logiczne ukazując realny powód chwilowego wzburzenia oskarżonego, który doprowadził do emocjonalnej reakcji w postaci zaboru torebki, a następnie ukrycia i		

	<p>przywłaszczenia dokumentów pokrzywdzonej (chodzi o odrzucenie propozycji oskarżonego co do intymnego spotkania się z nim). Zeznania te mają też punkty styczne z wyjaśnieniami oskarżonego z rozprawy, a także nagraniem zdarzenia na monitoringu. Nawiązują do zeznań A. G. (2) i wydruku korespondencji pomiędzy nią, a pokrzywdzoną z których wynika, że oskarżony dokonał przywłaszczenia i ukrycia dokumentów M. B. pod wpływem zdenerwowania i dlatego przedmioty te "znalazły się" u A. G. (2) w Ł.. Są zgodne z nagraniem monitoringu.</p>	
nagranie monitoringu	<p>To dowód bezwzględny ukazujący spotkanie oskarżonego z pokrzywdzoną, zabranie torebki, przyjęcie etui z dokumentami od nieznanego mężczyzny. Brak podstaw do kwestionowania pod jakimkolwiek względem.</p>	
	<p>zeznania M. B. i A. G. (2), wydruki korespondencji</p>	<p>Dowody w pełni spójne ze sobą.</p>
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz</p>		

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1	wyjaśnienia oskarżonego E. K. z dochodzenia	Złożone na etapie postępowania przygotowawczego relacje oskarżonego były sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym omówionym wyżej, co stanowiło wystarczający powód do odmówienia im wiarygodności. Kolejnym argumentem jest to, iż oskarżony wycofał się z tych twierdzeń na rozprawie składając relacje korespondujące z zeznaniami "strony przeciwnej". Można je ocenić, jako wyraz przysługującego oskarżonemu „świętego” prawa do obrony.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	E. K.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Co do zasady udowodnione zostało, że			

23 marca 2021 r. w P. przy ul. (...) pod sklepem (...) oskarżony E. K. przywłaszczył dowód osobisty na nazwisko pokrzywdzonej M. B. oraz należące do niej karty bankomatowe banku (...) i (...), a także ukrył prawo jazdy wystawione na M. B. (...) i dowód rejestracyjny pojazdu B. o nr rej (...) należący do M. B. czyn zrealizował znamiona art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw z art. 11 § 2 kk.

Zarzut został skonstruowany w oderwaniu od realiów sprawy i obowiązujących przepisów Kodeksu karnego, jednak sąd mógł, nie wychodząc poza granice czynu, dokonać jego korekty. Po pierwsze nie mogła się ostać kwalifikacja czynu z punktu I z art. 278 § 5 kk, skoro sam autor skargi zarzucił oskarżonemu przywłaszczenie karty bankomatowej, zaś powołany przepis penalizuje zabór takiego przedmiotu. Są to różne zachowania. Z ustaleń wynikało, że oskarżony przyjął od nieustalonej osoby m.in. karty bankomatowe M. B., czyli dostał je, a więc ich nie zabrał, a mógł przywłaszczyć i takie zachowanie należy uznać za podchodzące pod przepis art. 275 § 1 kk - przywłaszczenie dokumentu stwierdzającego prawa

majątkowe innej osoby (por. uzasadnienie uchwały SN z 21.10.2003 r., I KZP 33/03, OSNKW 2003, nr 11-12, poz. 96). Co do pozostałych dokumentów to jest dowodów: rejestracyjnego i prawa jazdy oskarżony nie mógł ich w sensie prawnym przywłaszczyć realizując znamiona art. 275 § 1 kk, bo przepis ten, jak wynika z niego wprost, ma za przedmiot czynności wykonawczej „dokumenty tożsamości lub stwierdzające prawa majątkowe osoby”. Żaden z tych dokumentów takich cech nie posiada; takie przymioty ma "jedyne" dowód osobisty i karta bankomatowa. Natomiast ustalenia faktyczne w sprawie co do zachowania sprawcy polegającego na odmowie oddania i przechowywaniu w miejscu niedostępnym - w normalnych warunkach - dla pokrzywdzonej (pokrzywdzona mogła co prawda dostać dokumenty, ale za zgodą i na warunkach oskarżonego, co wyklucza swobodny dostęp) pozwala ocenić takie postępowanie pod kątem ukrycia tych dokumentów opisanego w art. 276 kk. Stąd też taka, a nie inna ocena prawna zachowania oskarżonego.

#

3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		E. K.
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
Kwalifikacja przypisanego oskarżonemu czynu z punktu I aktu oskarżenia pozwala na warunkowe umorzenie postępowania, jako że żaden z przepisów wchodzących w jej skład nie jest zagrożony karą pozbawienia wolności przekraczającą 5 lat. Spełniona jest też druga formalna przesłanka warunkowego umorzenia postępowania w postaci niekaralności oskarżonego. Co do warunków materialnych sąd ocenia, że stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego nie był znaczny, jak tego wymaga art. 66 § 1 kk. Oskarżony nie planował przywłaszczenia i ukrycia dokumentów pokrzywdzonej, zamiar taki wyniknął nagle i był reakcją na odmowę ze strony pokrzywdzonej spotykania się E. K.. Była to reakcja			

oczywiście nieprawidłowa i przesadzona. Zamiar nagły jest przeżyciem, z którym zarówno nauka prawa karnego, jak i praktyka orzecznicza łączy mniejszy stopień winy. Sprawca nie ma bowiem wystarczającej dyspozycji czasowej i warunków (możliwości) wszechstronnego przemyślenia czynu i podejmuje taką decyzję określonego zachowania się, której - być może - w innych warunkach by nie podjął. Decyzja określonego zachowania się podjęta w sposób nagły, pod wpływem emocji (zaskoczenia, zagrożenia), bez możliwości racjonalnego rozważenia okoliczności, których rozważenie mogło doprowadzić do innego zachowania się, jest bez wątpienia mniej naganna od zamiaru przemyślanego, gdy sprawca ma czas i możliwość wszechstronnego przemyślenia czynu, a jednak przestępstwo (...) przygotowuje i następnie wykonuje (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1995 r.III KRN 118/95 LEX nr 24861). Oskarżony jedynie czasowo pozbawił pokrzywdzoną prawa do dysponowania jej własnością, dokumenty przechowywał i oddał w stanie nienaruszonym M. B.. Obniżało to odczucie krzywdy po stronie

pokrzywdzonej i usuwało konieczność poniesienia opłat wyrobienia wtórników lub nowych dokumentów. Stopień winy oskarżonego był zwykły, średni, więc mieścił się w obszarze pojęcia "nie bycia znacznym". Co do względów prognostycznych podkreślić należy, że oskarżony jest osobą z wyższym wykształceniem, niekaraną. Dążenie do ugody z pokrzywdzoną, jej zawarcie, pojednanie się z nim przez ofiarę, a także zapłata na jej rzecz zadośćuczynienia, pozwala na postawienie oceny, że niniejszy występki miał charakter incydentu w dotychczasowym nienagannym życiu oskarżonego i taka sytuacja nie powtórzy się w przyszłości. W każdym razie, żeby się nie powtórzyła nie jest koniecznym wymierzanie oskarżonemu kary. W realiach niniejszej sprawy nawet najłagodniejsza kara niweczyłaby plany zawodowe oskarżonego w sektorze bankowym, zgodnie z wykształceniem. Dolegliwość uczestnictwa w postępowaniu karnym o charakterze psychicznym, a także finansowa w postaci konieczności zapłaty świadczenia pieniężnego, uiszczenia kosztów postępowania (oskarżony zapłacił także zadośćuczynienie) będą

dla oskarżonego wystarczającą odpłatą za to co zrobił, uzmysławiając naganność jego zachowania, a także skutecznie odstraszą go od działań tego rodzaju w przyszłości. Okres próby wyznaczono na 1 rok uznając go za wystarczająco długi do kontroli zachowania oskarżonego. W kontekście pojednania się z pokrzywdzoną, wyrażenia skruchy, przyznania się do winy, nie jest konieczna dłuższa kontrola oskarżonego.

#	3.4. Umorzenie postępowania	czyn II	E. K.
---	-----------------------------	---------	-------

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania

Zarzucany oskarżonemu w punkcie II czyn wyczerpywał znamiona art. 190 § 1 kk, który jest ścigany na wniosek. Pokrzywdzona pisemnie przed rozpoczęciem przewodu sądowego cofnęła wniosek i podtrzymała to we wstępnej części rozprawy. Sąd skontrolował to cofnięcie i nie miał powodów wątpić, aby zostało na pokrzywdzonej wymuszone siłą fizyczną, czy też przemocą ekonomiczną, czy też u jego podłoża legło jakieś niezgodne z prawem

<p>czy etyką powiązanie pomiędzy ofiarą, a sprawcą. Po prostu strony pod auspicjami mediatora zawarły ugodę, a w toku postępowania mediacyjnego wytłumaczyły sobie swoje stanowiska doprowadzając do wygaszenia konfliktu. Doszło do przeproszenia pokrzywdzonej i zapłaty adekwatnego zadośćuczynienia. Skuteczne cofnięcie wniosku o ściganie w myśl art. 17 § 1 pkt 10 kpk obligowało sąd do umorzenia postępowania co do czynu z punktu II aktu oskarżenia.</p>			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
E. K.	2	1	Zasadność orzeczenia świadczenia pieniężnego omówiono wyżej. Jego wysokość jest adekwatna

			do stopnia społecznej szkodliwości i winy oskarżonego, uwzględniając jego możliwości majątkowe i zarobkowe.
5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
7. KOszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
3 i 4	W części umarzającej postępowanie podstawą rozstrzygnięcia o kosztach był przepis art. 632 pkt 2 kpk, w części skazującej - art. 629 kpk w zw z art. 627 kpk. Nie		

znaleziono podstaw do
zwalnia oskarżonego od
wydatków postępowania
w części skazującej.
Opłatę wymierzono mu na
podstawie art. 7 ustawy
z dnia 23 czerwca 1973
r. o opłatach w sprawach
karnych (Dz. U. z 1983
r. Nr 49, poz. 223 z późn.
zm.).

6. 1Podpis